

Kapitel 1

Sommar 1276

En vacker dag mot slutet av sommaren samlade Brannaugh örter, blommor och blad till salvor, brygder och teer. Människor kom till henne från när och fjärran med förhoppningar och åkommor. De kom till henne, den mörka häxan, precis som de en gång i tiden kommit till hennes mor, med värk i kroppen, hjärtat eller själen, och betalade med mynt, tjänster eller genom byteshandel.

På det sättet hade hon tillsammans med sin bror och syster byggt upp ett liv i Clare, långt från deras hem i Mayo. Långt från stugan i skogen där de hade bott, där deras mor hade dött.

På det sättet hade hon byggt upp ett liv, mer tillfreds och lyckligare än hon hade trott var möjligt efter den där fruktansvärda dagen då deras mor hade gett dem närapå all sin magiska kraft och sedan sänt iväg dem till tryggheten, medan hon offrade sig själv.

Brannaugh hade varit uppfylld av sorg, plikt och rädsla, men hon hade gjort som hon blivit ombedd och fört sina yngre syskon bort från hemmet.

De hade lämnat kärlek, barndom och oskuldsfullhet bakom sig.

Det hade varit långa år. De första tillbringade de, precis som deras mor hade önskat, hos deras släkting och hennes man, där de var trygga, omhändertagna och önskade. Men tiden hade

kommit, så som tiden alltid gör, att lämna boet och acceptera vad de var och alltid skulle vara.

De tre mörka häxorna.

Deras öde och plikt var viktigare än allt annat: att förgöra Cabhan, den mörka trollkarlen som mördat deras far, den djärve Daithi, och deras mor, Sorcha. Cabhan, som på något vis hade överlevt den döende Sorchas besvärjelse.

Men en vacker sensommardag som denna verkade allt det där avlägset – den sista vinterns skräck, den sista vårens blodspillan och död.

Här, i hemmet som hon hade skapat, doftade det gott av rosmarinkvistarna i hennes korg och av rosorna som hennes man hade planterat när deras första barn föddes. Fluffiga som vita lamm gled molnen över den blå äng som var himlen, och skogen och de små åkrarna som de röjt var smaragdgröna.

Hennes son, som inte ens var tre år fyllda, satt i en solfläck och bankade på den lilla trumman som hans far hade gjort till honom. Han sjöng och tjoade och slog, så lycklig och oskuldsfull att det sved i hennes ögon av kärlek.

Hennes dotter, knappt ett år gammal, låg och sov med älsklingstrasdockan i ett fast grepp och Kathel, familjens trogna hund, vakade över henne.

Och ännu en son rörde sig och sparkade i hennes mage.

Där hon stod kunde hon se bort till gläntan och den lilla stugan som hon, Eamon och Teagan hade byggt för snart åtta år sedan. Barn, tänkte hon. De hade bara varit barn, utan någon riktig barndom.

De bodde fortfarande kvar, inte långt därifrån. Den lojala Eamon, så stark och genuin. Teagan, så omtänksam och ljus. De var lyckliga nu, tänkte Brannaugh, och Teagan var så förälskad i mannen som hon gift sig med i våras.

Allt var så fridfullt, tänkte hon, trots Brins trummande och

tjoande. Stugan, träden, de gröna kullarna med får här och var, trädgården, den klarblå himlen.

Det skulle snart vara över.

Tiden var snart kommen – hon kände det lika tydligt som hon kände barnet sparka i magen. De ljusa dagarna skulle ersättas av mörker. Fridfullheten skulle sluta i blod och kamp.

Hon rörde vid amuletten med hundsymbolen. Ett beskydd som hennes mor hade frambesvärjt genom blodsmagi. Snart, tänkte hon, alldeles för snart skulle hon behöva det beskyddet.

Hon tryckte ena handen mot ländryggen, som värkte en aning, och fick syn på sin man som kom ridande hemåt.

Eoghan som var så stilig och bara hennes. Ögonen var lika gröna som kullarna, håret var mörkt som en korpvinge och lockade sig ner mot axlarna. Han satt rak i ryggen, red avslappnat på det stadiga fuxstoet och som vanligt stämde han upp i sång.

Gudarna skulle veta att han alltid fick henne att le och hjärtat att lätta som en fågel. Hon som hade varit så säker på att det inte kunde finnas någon kärlek i hennes liv, ingen familj förutom hennes eget blod, inget liv bortom plikten, hade fallit djupare än de djupaste oceaner för Eoghan från Clare.

Brin kom på fötterna och sprang så fort de små benen bar medan han ropade:

”Pappa, pappa, pappa!”

Eoghan lutade sig ner och drog upp pojken i sadeln. Mannens och pojkens skratt blandades och svävade bort mot henne. Ögonen sved till igen. I det ögonblicket skulle hon ha offrat all sin kraft, varenda droppe, för att bespara dem det som väntade.

Flickan, som hon döpt efter sin mor, gnydde till och Kathel sträckte på sina gamla ben och gav ifrån sig ett mjukt skall.

”Jag hör henne.” Brannaugh ställde ner korgen och gick bort för att lyfta upp sin nyvakna dotter i famnen och pussa henne, samtidigt som Eoghan red upp bredvid henne.

”Har du sett vad jag hittade i väggkanten? En vilsen liten luffare.”

”Se där ja. Vi behåller väl honom, då. Om det går att få honom ordentligt ren kan vi sälja honom på marknaden sen.”

”Vi kan nog tjäna en slant på honom.” Eoghan gav sin fnissande son en puss på hjässan. ”Stig av nu, min pojk.”

”Rid, pappa!” Brin vände sig om och såg bönfällande på sin far. ”Snälla?”

”En kort tur då, sen vill jag ha något att äta.” Han blinkade åt Brannaugh och satte sedan av i full galopp, vilket fick pojken att tjuta av glädje.

Brannaugh tog korgen och flyttade över lilla Sorcha på höften. ”Kom, min gamle vän”, sa hon till Kathel. ”Det är dags för dig att få något stärkande.”

Hon gick till den fina stugan som Eoghan byggt med sina flinka händer och starka muskler. Väl inne satte hon ner sin dotter, fick fart på elden, och började värma tevatten.

Hon klappade Kathel och baddade honom med den stärkande brygd som hon hade tillrett för att hålla honom pigg och kry. Min ledsagare, mitt hjärta, tänkte hon, det skulle gå att förlänga hans liv några år till. Och hon skulle veta när det var dags att släppa taget.

Men inte än, nej, inte än.

Hon ställde fram honungskakor och lite sylt, och när Eoghan och Brin kom in hand i hand var teet klart.

”Det här är ser gott ut.”

Eoghan rufsade om Brins hår, böjde sig för att kyssa Brannaugh, drog ut på kyssten, som han alltid gjorde.

”Du är hemma tidigt”, sa hon, men sedan lade hennes modersblick märke till hur sonen sträckte sig efter en kaka. ”Tvätta händerna först och sätt dig sen ordentligt vid bordet innan du börjar äta, som en fin herre.”

”De är inte smutsiga, mamma.” Han visade upp dem.

Brannaugh lyfte på ena ögonbrynet inför de lortiga små händerna. ”Tvätta händerna. Det gäller er båda två.”

”Det är lönlöst att försöka resonera med kvinnor”, sa Eoghan till Brin. ”Det är en läxa som du kommer att få lära dig. Jag är klar med änkan O’Brians skjul. Jag säger då det, hennes son är till lika stor nytta som spenar på en getabock. Han vandrade iväg för att hålla på med sitt. Arbetet gick lättare utan honom.”

Han berättade om dagens arbete medan han hjälpte sin son att torka händerna och berättade om kommande arbeten medan han svingade sin dotter högt upp i luften, vilket fick henne att kikna av skratt.

”Du är glädjen i det här huset”, mumlade hon. ”Du är dess ljus.”

Han gav henne en tyst blick och satte ner flickan igen. ”Och du dess hjärta. Sitt, vila fötterna en stund. Drick lite te.”

Han väntade. Åh, hon visste att han var den tålmodigaste av män. Och den envisaste, för det var ofta två sidor av samma mynt, åtminstone när det gällde hennes Eoghan.

Så när alla sysslor var klara, kvällsmaten uppäten och barnen låg nedbäddade för natten, tog han hennes hand.

”Vill du gå ut en stund, älskade Brannaugh? Det är en vacker kväll.”

Hur ofta, undrade hon, hade han inte sagt just de orden när han uppvaktade henne – och hon försökte vifta bort honom som en mygga i luften?

Nu hämtade hon bara sin själ – en favorit som Teagan hade gjort åt henne – och svepte den om axlarna. Hon kastade en blick på Kathel som låg vid brasan.

Håll ett öga på barnen åt mig, sa hon till honom och följde sedan med Eoghan ut i den svala, fuktiga kvällen.

”Det kommer regna”, sa hon. ”Före morgonen.”

”Då kan vi skatta oss lyckliga som får en så vacker kväll.” Han lade handen på hennes mage. ”Är allt bra?”

”Jadå. Han är en rastlös liten en, ständigt i rörelse. Precis som sin far.”

”Vi har det gott ställt, Brannaugh. Vi skulle ha råd att anlita lite hjälp här hemma.”

Hon sneglade på honom. ”Har du några klagomål när det gäller vårt hem, barnen eller maten på bordet?”

”Inte ett enda. Jag såg min mor slita ut sig själv.” Medan han talade strök han henne över ländryggen, som om han kände den lätta men molande värken där. ”Jag vill inte att det ska hända dig också, *aghra*.”

”Jag mår fint, jag lovar.”

”Varför är du sorgsen?”

”Det är jag inte.” En lögn, insåg hon, och hon ljög aldrig för honom. ”Bara en smula. Att bära barn gör kvinnor lite fåniga ibland, som du vet. Du minns väl att jag grät floder när jag bar Brin och du kom med vaggan som du gjort? Jag grät som om jorden höll på att gå under.”

”Av glädje. Det här är inte glädje.”

”Det finns så mycket att glädjas åt. Idag stod jag och såg på våra barn, kände hur nästa rörde sig inuti mig och tänkte på dig, på livet vi har här tillsammans. Så mycket att glädjas åt, Eoghan. Hur många gånger avfärdade jag dig, när du bad mig att bli din?”

”En gång var en för mycket.”

Hon skrattade, trots att tårarna steg i halsen. ”Men du frågade igen, och igen. Du uppvaktade mig med sånger och berättelser, med vilda blommor. Ändå sa jag till dig att jag aldrig skulle bli någons hustru.”

”Förutom min.”

”Förutom din.”

Hon andades in kvällen, dofterna från trädgården, skogen, kullarna. Hon andades in det som hade blivit deras hem, och visste att hon skulle lämna det för sitt barndomshem, sitt öde.

”Du visste vad jag var, vad jag är. Och ändå ville du ha mig – inte min kraft, utan mig.”

Vetskapen om det betydde allt för henne och hade öppnat hennes hjärta, trots att hon hade varit fast besluten att hålla det stängt.

”Och när jag inte längre kunde hindra mig själv från att älska dig talade jag om allting för dig, alltsammans, och avvisade dig en gång till. Men du frågade igen. Minns du vad du sa till mig?”

”Jag kan säga det igen.” Han vände sig mot henne, tog hennes händer, precis som han hade gjort den dagen för många år sedan. ”Du är min och jag är din. Jag tar dig och allt vad du är. Jag ger dig allt vad jag har. Jag går med dig, Brannaugh, Mayos mörka häxa, genom eld och vatten, glädje och sorg, kamp och frid. Se in i mitt hjärta, för du har kraften att göra det. Se in i mig och se kärleken.”

”Och det gjorde jag. Det gör jag, Eoghan.” Hon tryckte sig mot honom, gömde ansiktet mot hans kropp. ”Det finns så mycket att glädjas åt.”

Men hon grät.

Han strök henne lugnande över ryggen och sköt sedan mjukt undan henne så att han kunde se hennes ansikte i det bleka månljuset. ”Vi måste återvända. Till Mayo.”

”Snart. Snart. Jag är så ledsen ...”

”Nej.” Han förde sina läppar till hennes, tystade hennes ord. ”Säg inte så. Lyssnade du inte på orden jag sa?”

”Hur skulle jag ha kunnat veta? När du sa dem, när jag kände hur de fångade mitt hjärta, kunde jag inte veta att jag skulle känna så här. Jag önskar av hela mitt hjärta att jag kunde stanna, bara stanna här. Vara här med dig, lämna allt det andra

bakom oss. Men jag kan inte. Jag kan inte ge oss det. Eoghan, våra barn ...”

”Inget kommer att skada dem.” Han lade åter handen på hennes mage. ”Inget och ingen. Det svär jag.”

”Du måste svära på det, för när tiden är kommen måste jag lämna dem och möta Cabhan med min bror och min syster.”

”Och med mig.” Han tog tag om hennes axlar och en flammande eld tändes i hans ögon. ”Vad du än ska möta, möter också jag.”

”Du måste svära på det.” Varsamt förde hon hans händer till magen där deras son sparkade. ”Våra barn, Eoghan. Du måste svära på att du först och främst beskyddar dem. Du och Teagans man måste skydda dem från Cabhan. Jag skulle aldrig kunna göra det som krävs av mig om jag inte visste att deras far och morbror vakar över och skyddar dem. Om du älskar mig, Eoghan, svär på det.”

”Jag skulle ge mitt liv för din skull.” Han vilade pannan mot hennes, och hon kände hans inre kamp – som man, make, far. ”Jag svär att jag skulle ge mitt liv för mina barn. Jag svär att jag ska beskydda dem.”

”Jag är så välsignad som har dig.” Hon förde hans händer till sina läppar. ”Så välsignad. Du tänker inte be mig att stanna?”

”Allt vad du är”, påminde han henne. ”Du svor en ed och den eden är också min. Jag står vid din sida, *mo chroi*.”

”Du är ljuset i mig.” Med en suck lade hon huvudet mot hans axel. ”Ljuset som skiner i våra barn.”

Hon skulle använda allt hon hade för att skydda det ljuset, allt som kom från det, och en gång för alla besegra mörkret.

Hon bidade sin tid, tog en dag i taget och värnade om varje stund. När barnen vilade, när den lille i hennes mage tvingade henne att själv vila, satt hon vid elden med sin mors besvärjelse-

bok. Hon studerade, lade till egna besvärjelser, ord och tankar. Boken skulle gå i arv tillsammans med amuletten, det visste hon. Till det av hennes barn som skulle bära vidare den mörka häxans öde, om hon, Eamon och Teagan inte skulle lyckas uppfylla det.

Deras mor hade svurit att de – eller någon från deras blodslinje – skulle förgöra Cabhan. Hon hade sett med egna ögon hur någon från deras blodslinje, men från en annan tid, hade talat till honom. Och hon drömde om en annan, en kvinna som bar hennes namn och amulett, som liksom hon själv var en av de tre.

Sorchas tre skulle få barn, och de i sin tur. På så sätt skulle deras arv föras vidare, och deras öde också, tills det var fullbordat. Hon skulle inte, kunde inte ignorera det.

Hon skulle inte, kunde inte ignorera den rastlöshet som hon kände i blodet när sommaren led mot sitt slut.

Men hon hade barn att ta hand om, ett hem likaså, djur att fodra och sköta, en trädgård att skörda, den lilla geten att mjölka. Människor från när och fjärran att läka och hjälpa.

Och magi, kraftfull magi att bevara.

När barnen sov middag – och åh, vad Brin hade kämpat heroiskt för att inte somna – gick hon ut för att ta lite frisk luft.

Och såg sin syster komma gående på stigen med en korg i handen och det ljusa håret i en fläta längs ryggen.

”Du måste ha känt på dig att jag längtade efter ditt sällskap. Jag längtar efter att prata med någon över två års ålder.”

”Jag har med mig fullkornsbröd, för jag bakade mer än tillräckligt. Och så längtade jag också efter ditt sällskap.”

”Vi kan äta lite på en gång? Jag är hungrig jämt nuförtiden.” Brannaugh skrattade och sträckte armarna mot sin syster.

Teagan var så vacker, med hår ljust som solsken och ögon lika blå som klockhyacinterna som deras mor hade älskat.

Brannaugh drog henne till sig – men sköt lika snabbt undan henne igen.

”Du är med barn!”

”Kunde du inte gett mig chansen att berätta det själv?” Teagan strålade av lycka och gav henne ännu en varm kram. ”Jag var inte säker förrän i morse. Jag vaknade och bara visste att det fanns liv i mig. Jag har inte sagt något till Gealbhan än, jag var bara tvungen att berätta för dig först. Och bli säker, helt säker. Nu är jag det. Jag bubblar visst som en porlande bäck. Jag kan inte sluta.”

”Teagan.” Brannaughs ögon tårades när hon kysste systemns kinder, för hon mindes den gråtande lilla flickan den där mörka morgonen för så länge sedan. ”Välsigne dig, *deirfiúr bheag*. Kom in. Jag kokar lite te, en sort som är bra för både dig och det spirande livet.”

”Jag vill berätta för Gealbhan”, sa hon medan hon följde efter Brannaugh in och tog av sig sjalen. ”Vid den lilla bäcken där han kysste mig för första gången. Och sen berätta för Eamon att han ska bli morbror igen. Jag vill ha musik och glada röster. Kan du och Eoghan komma över med barnen ikväll?”

”Självklart. Vi ska ordna musik och glada röster.”

”Jag saknar mor. Jag vet att det är löjligt, men jag vill berätta för henne. Jag vill berätta för far. Jag bär på ett liv inom mig, ett som kommer från dem. Kändes det likadant för dig?”

”Ja, varje gång. När Brin kom, och sen lilla Sorcha, såg jag mor för ett ögonblick, bara ett kort ögonblick. Jag kunde förnimma henne, och far med. Jag kände att de var där när mina barn gav ifrån sig sina första skrik. Det var en sån glädje i det, Teagan, och sorg. Och sen ...”

”Berätta.”

När Brannaugh lade händerna över barnet i magen fylldes hennes grå ögon av just den glädjen och den sorgen. ”Kärleken

är så stark, så stor. Sen, när det där lilla livet inte längre ligger i magen, utan i famnen? Man tror att man kan föreställa sig kärleken som sköljer över en då, men sen när den väl gör det inser man att man inte hade en aning. Nu vet jag vad hon kände för oss. Vad hon och far kände för oss. Du kommer också att förstå.”

”Kan det vara mer än så här?” Teagan tryckte handen mot magen. ”Det känns så enormt redan.”

”Det kan det. Det kommer det.” Brannaugh såg ut mot träden och den prunkande trädgården. Hennes ögon blev grå som rök.

”Sonen du bär blir inte den nästa, men han kommer att bli stark och snabbt hitta sin kraft. Inte heller sonen som kommer efter honom. Dottern, ditt tredje barn, hon är den nästa. Hon ska bli en av de tre. Lika ljus som du, varm i hjärtat och snabb i tanken. Du kommer att kalla henne Ciara. En dag ska hon bära symbolen som vår mor gjorde till dig.”

Brannaugh blev plötsligt yr och fick sätta sig ner. Teagan skyndade fram.

”Jag mår bra, jag mår fint. Det kom över mig så fort att jag inte riktigt var redo. Jag är lite långsammare nuförtiden.” Hon klappade Teagans hand.

”Jag har inte försökt skåda. Jag tänkte inte på det.”

”Varför skulle du? Du har rätt att bara vara lycklig. Jag skulle inte ha velat förstöra det för allt i världen.”

”Det gjorde du inte. Hur skulle du kunna förstöra något genom att berätta att jag ska få en son, och sen ännu en, och så en dotter? Nej, sitt kvar. Jag gör i ordning teet.”

De såg bort mot dörren som öppnades.

”Han har allt näsa för nybakat bröd, vår Eamon”, sa Teagan när deras bror steg in med det bruna håret lika rufsigt som vanligt kring det förkrossande vackra ansiktet.

Han log och sniffade i luften som en hund. ”Det stämmer att jag har en bra näsa, men den behövdes inte för att föra mig hit. Det virvlar så mycket ljus kring det här huset att det lyser som månen. Om ni håller på med så kraftfulla besvärjelser kunde ni väl sagt till mig?”

”Vi ägnar oss inte åt några besvärjelser. Vi bara pratade. Vi ska ordna en liten *céili* hemma i stugan ikväll. Du kan hålla Brannaugh sällskap nu, så ska jag gå och berätta för Gealbhan att han ska bli far.”

”Eftersom det finns nybakat bröd så kan jag ... Sa du far?” Eamons slående blå ögon fylldes av glädje. ”Det var goda nyheter.”

Han lyfte Teagan från golvet, snurrade henne ett varv, sedan ett till när hon skrattade. Han satte ner henne på en stol, gav henne en puss och log sedan brett mot Brannaugh.

”Jag skulle göra detsamma med dig, men det skulle förmodligen knäcka min rygg, för du är stor som ett berg.”

”Tro inte att du får smaka på min sylt till det där brödet.”

”Ett vackert berg. Ett berg som redan har gett mig en stilig systerson och en charmerande systerdotter.”

”Du kanske får en liten klick då.”

”Gealbhan kommer att bli överlycklig.” Varsamt, för han var alltid varsam med Teagan, strök han fingrarna över hennes kind. ”Mår du bra, Teagan?”

”Jag mår jättebra. Jag tänker laga en riktig festmåltid. Det passar väl dig, eller vad säger du?”

”Det passar mig perfekt.”

”Du måste börja leta efter kvinnan som passar dig perfekt också”, lade Teagan till, ”för du skulle bli en god far.”

”Jag är mer än nöjd med att bara vara en glad morbror.”

”Hon har hår som eld, ögon som ett stormigt hav och en egen skimrande kraft.” Brannaugh lutade sig tillbaka och strök sig

över den runda magen. ”Det har kommit i vågor den senaste tiden. Delvis på grund av honom, tror jag, han är otålig.” Sedan log hon. ”Det var fint att få se kvinnan som kommer att få dig på fall, Eamon. Få dig att falla hals över huvud.”

”Jag är inte på jakt efter någon kvinna. Eller åtminstone ingen särskild.”

Teagan sträckte ut sin hand och lade den över hans. ”Du tror, precis som du alltid har gjort, att du inte bör ta någon kvinna eller fru, eftersom du har systrar att skydda. Du har fel, du har alltid haft fel i det. Vi är tre, Eamon, och vi är lika kapabla som du. När kärleken finner dig har du inget att sätta emot.”

”Bråka inte med en havande kvinna, speciellt inte en havande häxa”, sa Brannaugh glatt. ”Jag sökte inte efter kärleken, men den fann mig i alla fall. Teagan väntade på den, och den fann henne. Du kan försöka fly från den, *mo dearthair*. Men den kommer att finna dig ändå. När vi återvänder hem.” Hennes ögon tårades igen. ”Ah, förbannat, jag blir tårögd bara jag andas, verkar det som. Det här kommer du också att bli tvungen att hantera, Teagan. Humörsvängningarna kommer och går som de vill.”

”Du har också känt det.” Nu lade Eamon en hand på Brannaughs så de var sammanbundna alla tre. ”Vi ska återvända hem, och det snart.”

”Nästa fullmåne. Vi måste resa härifrån vid nästa fullmåne.”

”Jag hade hoppats att det kunde vänta”, mumlade Teagan. ”I alla fall tills du fött ditt barn, men jag visste i hjärta och sinne att det inte var möjligt.”

”Jag ska föda min son i Mayo. Det här barnet ska födas hemma. Fast ... det här är också hemma. Inte för dig”, sa hon till Eamon. ”Du har väntat, du har bidat din tid, du har stannat här, men ditt hjärta, sinne och själ har alltid varit kvar där.”

”Vi fick veta att vi skulle återvända hem en dag. Därför har jag väntat. De tre, de som kom från oss. De väntar också.” Eamon strök fingrarna över den blå sten som han bar runt halsen. ”Vi kommer att träffa dem igen.”

”Jag drömmer om dem”, sa Brannaugh. ”Om kvinnan som är min namne, och de andra också. De stred och de misslyckades.”

”De kommer att strida igen”, sa Teagan.

”De gjorde honom illa.” Något vilt glimtade till i Eamons ögon. ”Han blödde, liksom han blödde när kvinnan vid namn Meara, som följde med Connor av de tre, högg honom med sitt svärd.”

”Han blödde”, höll Brannaugh med om. ”Och han läkte. Han samlar styrka igen. Han hämtar kraft ur mörkret. Jag kan inte se var eller hur, bara känna det. Jag kan inte se om vi kan ändra det som komma skall, om vi kan eller kommer att förgöra honom. Men jag ser dem, och vet att om vi inte klarar det, så kommer de att strida igen.”

”Vi återvänder hem och finner ett sätt. Så att de som kommer efteråt inte måste kämpa ensamma.”

Brannaugh tänkte på barnen som sov där uppe. Trygga, och än så länge oskuldsfulla. Och på barnen många generationer senare, i en annan tid, i Mayo. De var varken trygga eller oskuldsfulla.

”Vi ska finna ett sätt. Vi ska återvända hem. Men ikväll ska vi ha fest. Vi ska ha musik. Och vi tre ska sända tacksamhet till alla som funnits före oss. För ljuset. För livet”, sa hon med ena handen på sin systers mage och den andra på sin egen.

”Imorgon”, sa Eamon ställde sig upp, ”blir början på slutet av det som tog mors och fars liv.”

”Stannar du hos Brannaugh? Jag vill tala med Gealbhan nu.”

”Berätta bara de glädjande nyheterna idag.” Brannaugh reste sig samtidigt som Teagan. ”Imorgon är snart nog för det andra. Bara glädje idag, för tiden är knapp.”

”Du har rätt.” Hon pussade sin syster och sin bror. ”Eoghan måste ta med harpan.”

”Det kan du vara säker på att han gör. Vi ska fylla hela skogen med musik och låta den eka över kullarna.”

När Teagan hade gått satte hon sig igen, och Eamon sköt över teet till henne. ”Drick. Du ser blek ut.”

”Bara lite trött. Eoghan vet redan. Jag har pratat med honom. Han är redo att ge sig av – och lämna allt han byggt här. Jag trodde aldrig att det skulle kännas så svårt att återvända. Jag trodde aldrig att jag skulle känna mig så splittrad.”

”Gealbhans bröder kommer att ta hand om marken här, åt dig och åt Teagan.”

”Ja, och det är en tröst. Men inte åt dig. Den här platsen har aldrig varit din.” Återigen kände hon både glädje och sorg. ”Du kommer att stanna i Mayo, vad som än händer. Jag kan inte förutse vad jag och Eoghan och barnen kommer att göra. Men Teagan kommer att återvända hit, det ser jag tydligt. Det här är hennes hem nu.”

”Det är det”, höll han med om. ”Hon kommer alltid att vara en av Mayos mörka häxor, men hennes hem och hjärta finns i Clare.”

”Hur kommer det bli för oss, Eamon, när vi inte längre är tillsammans, som vi har varit hela livet?”

Hans ögon, lika intensivt blå som deras fars, såg djupt in i hennes. ”Avstånd betyder ingenting. Vi kommer alltid att vara tillsammans.”

”Jag är gråtmild och fånig, och jag tycker inte alls om det. Jag hoppas att mitt humör är övergående, annars finns det risk att jag kastar en förbannelse över mig själv.”

”Tja, mot slutet när du bar Sorcha hade du nära till utbrott och hårda ord. Jag tror att jag föredrar gråten.”

”Det gör inte jag, det är ett som är säkert.” Hon drack

av teet, visste att det skulle lugna henne. ”Jag ska göra den stärkande brygden jag ger till Kathel och Alastar ännu mer potent inför resan. Roibeard klarar sig fortfarande utan den. Han är stark.”

”Han jagar nu”, sa Eamon om sin falk. ”Han flyger längre och längre bort varje gång. Han flyger norrut nu, varje dag mot norr. Han vet, lika väl som vi, att vi snart ska ge oss av.”

”Vi ska skicka bud i förväg. Vi är alltid välkomna till Ashford Castle. Sorchas och Daithis barn. De mörka häxorna kommer att bli väl mottagna.”

”Jag ordnar det.” Han satte sig till rätta med en egen kopp te och log mot henne. ”Hår som eld, alltså?”

Precis som han hoppats brast hon ut i skratt. ”Ja, och du kommer att bli helt förstummad och halvt förblindad när ni möts, det lovar jag dig.”

”Det händer inte mig, kära syster. Inte mig.”